

LBRIS

We know
books

JANE THYNNE

Povestea mea
nescrisă

Capitolul 1

NEW YORK CITY,
VARA ANULUI 2016

PRIMA EI IMPRESIE fu că intrase într-o biserică. Sau, în orice caz, într-un loc de închinăciune, din pricina mirosului de fier vechi, lustruit și a rafturilor de lemn pe care străluceau felurite relicve sacre. Juno Lambert nu prea știa la ce să se aștepte atunci când ieși din lift și deschise ușa Companiei de Mașini de Scris din New York, situată pe Fifth Avenue, la etajul al treilea – dar în niciun caz nu și-ar fi închipuit așa ceva. Înșiruite una lângă alta, din podea și până-n tavan, erau sute de mașini de scris de toate tipurile și modelele: vechile Olympia, Remington, Smith Corona, Olivetti și Royal, cu tastele negre sau ivoar, cu carcasele sclipitoare de diferite culori, precum roz, albastre, verzi sau negre ca tăciunele. Locul ăsta nu era doar un simplu magazin – era un loc de pelerinaj. Un altar.

Pe peretele opus era atârnată o tăbliță ruginită cu următoarea inscripție:

Mașini de scris: vânzare și reparații. Toate modelele.

De undeva din spate, de după un paravan, se auzea cineva vorbind la telefon, cu murmure și interjecții aprobatoare, acompaniate de țâcănitul rapid și monoton al unei mașini de scris.

În rest nu mai era nimeni în magazin.

Inhalând mirosul pătrunzător de ulei și tuș, Juno își ridică de pe ceafa transpirată părul roșcat și și-l răsuci într-o coadă de cal. Rochia de bumbac i se lipise de corp și și-ar fi dorit enorm să aibă în apropiere un ventilator care s-o răcorească. Afară, clădirea Flatiron se înălța ca un colos în arșița zilei toride, în aerul îmbâcsit al Manhattanului, pe strada înțesată de mașini, pe când aici, în magazin, domnea liniștea și semiîntunericul. Singurul loc de pe perete neocupat cu mașini de scris era acoperit cu decupaje din ziare și poze având același subiect: mașinile de scris. Fotografii de la colecționari. Bilete de mulțumire de la clienții recunoscători. Articole despre modele de colecție, vândute pe mii de dolari unor indivizi înspăimântați de furturile cibernetice. Sau despre persoane care, sătule de haosul digital, căutau să revină la ritmul mai normal al vremurilor de altădată.

Și lui Juno îi plăceau lucrurile vintage, dar mai cu seamă sub forma jachetelor Chanel sau a rochiilor Dior sau a genților Bottega Veneta pe care le descoperea după ce scotocea ore în șir pe eBay. Nu se gândise niciodată să-și procure o mașină de scris, până în ziua în care primise sarcina s-o fotografieze pe o actriță care juca într-o piesă de Tennessee Williams pe scena unui teatru de amatori din Soho și atunci îi trecuse prin minte că ar putea să redea mai fidel atmosfera anilor '40 prin intermediul unor poze alb-negru. Actrița urma să privească absentă pe fereastră, într-o lumină difuză, cu o rochie de mătase mulată pe trup și învăluită în roto-coale albastrii de fum de țigară. Mașina de scris, ca decor, fusese o inspirație de ultimă clipă.

În spatele paravanului, omul continua să vorbească la telefon. Juno se apropie să studieze un model lucios, de culoare verde crud și atinse tastele într-o doară. Nu mai folosise niciodată o mașină de scris – nici măcar nu pusese mâna pe vreuna, în afară de vechitura aceea din podul casei părintești, care era plină de praf și cu tastele înțepenite; nu-și putea imagina că ar trebui să vâre înăuntru o coală de hârtie de câte ori ar vrea să scrie ceva. Dar intuise perfect: simpla vedere a unei mașini ca asta îți inspira o grămadă

de imagini grăitoare. Dorothy Parker, cu Smith Corona ei, George Orwell, cu Remingtonul său. Kerouac folosea modelul Hermes. Mașina de scris a lui Ian Fleming era placată cu aur. *Tot ce trebuie să faci este să te așezi la mașina de scris și să sângerezi.* Cine a spus asta? Parcă Ernest Hemingway, nu?

Era și o ironie în toată povestea. Cu o zi înainte, laptopul lui Juno fusese infectat cu un virus care făcuse ravagii pe hard disk – era ca și cum i-ar fi șters cu buretele întreaga viață. Contacte, scrieri de-ale ei din trecut, mii de fotografii făcute de-a lungul anilor. Poze cu prietenii ei, cu mama ei chiar înainte să moară. Cu fratele ei, Simon, în apartamentul lui din Londra. Totul dispăruse. Cu toate astea, în clipa în care pornise computerul și descoperise că totul fusese șters, avusese senzația că așa trebuia să se întâmple.

La urma urmelor, jumătate din viața ei era pe cale de dispariție...

TRECUSERĂ TREI luni de zile de când Daniel Ryan, partenerul ei de viață de cincisprezece ani încoace, o părăsise. Oamenii se schimbă, Juno știa asta, e o lamentație veche de când lumea, însă în cazul lui Dan, schimbările se petrecuseră sub ochii ei, parcă instantaneu. Când se cunoscuseră, ea era o fotografă tânără, de douăzeci și unu de ani, proaspăt ieșită de pe băncile școlii, iar el, un actor fără experiență – Dan tocmai obținuse un rol secundar într-un film de artă. S-a făcut remarcat în rolul cu pricina, a avut parte de critici pozitive, dar de îndată ce s-au mutat împreună, Dan a abandonat filmele în favoarea teatrului, ca să învețe meserie – ceea ce s-a dovedit a fi o decizie înțeleaptă. Tânărul avea într-adevăr talent și a început să stârnească interes.

Pentru o vreme, lui Juno i-a făcut plăcere să-l însoțească pe drumul spre glorie. Faptul de a fi partenera unei celebrități avea, indiscutabil, anumite avantaje. O amuzau uimirea și murmururile ce se iscau când Dan era recunoscut pe stradă sau la vreo petrecere, creșterea subtilă a statutului ei, curiozitatea din ochii oamenilor când o vedeau și încercau să ghicească cine e. Primeau cea mai bună masă la restaurant, bilete premium, își petreceau

weekendurile în Connecticut și Long Island, în compania producătorilor și a regizorilor, plus că aveau o sumedenie de prieteni noi și interesanți.

Succesul lui Dan atinsese apogeul când a primit un telefon de la Hollywood. Fusese ales să joace într-un film despre cel de-al Doilea Război Mondial, difuzat pe Netflix, care urma să fie turnat în Los Angeles și pe platourile de filmare. Juno își amintea și acum momentul în care el îi dăduse vestea cea mare și entuziasmul din ochii lui, când au început discuțiile inevitabile despre priorități. Dan încercase s-o convingă că munca ei n-o lega de un anumit loc. Mai că-sa – cum s-o spună cât mai delicat? – era moartă deja de câteva luni. De ce să mai rămână în Manhattan? Ce om vrea să trăiască toată viața în același oraș? Parcă nu era Juno cea pe care o știa el. Ba mai mult, câteodată parcă n-o mai recunoștea deloc.

Uneori nici ea nu se mai recunoștea.

Juno se gândea la prietenii ei, la cunoștințele ei, la apartamentul ei drag de deasupra brutăriei, al cărei miros îmbietor te întâmpina de îndată ce ieșeau pe ușă. Apoi încercase să-și imagineze noua ei viață în LA, în cercul lui de prieteni. Cu toți admiratorii lui, cu petrecerile ce se țineau lanț – asta când nu lucra, căci atunci când o făcea erau perioade în care nu apuca să dea ochii cu el decât dacă se furișea în rulota lui sau dacă se trezea cu noaptea-n cap ca să-l prindă înainte să plece la filmări.

Se certau așa de rău, că abia își mai vorbeau. Apartamentul lor era mic, așa că era greu să se evite unul pe celălalt, însă Dan reușea cumva s-o facă – tresărea imperceptibil dacă ea voia să-l ia de mână, aștepta fără comentarii ca ea să iasă din baie, în loc să dea buzna, cum făcea înainte, și să intre lângă ea în cadă cu un aer glumeț. Tensiunea plutea în aer, tot mai apăsătoare. Între ei se ridicase un zid al tăcerii, retezând orice șansă de reconciliere. În cele din urmă venise și ziua de începere a filmărilor. La plecarea lui, de pe aeroportul JFK, cuvintele nerostite erau cât se poate de clare.

Poți veni cu mine sau poți rămâne aici, fără mine. Cum vrei tu. Cum vrei tu.

Trei cuvinte scurte, altele decât cele pe care ar fi vrut ea să le audă din gura lui.

GÂNDURILE Îi fură întrerupte de apariția unui bărbat de după paravan. Era un individ mătăhălos, cu bretele și ochelari cu lentile groase, cu fața arsă de soare și un smoc de păr alb pe cap, cu degetele pătate cu tuș, așa cum ale fumătorilor înrăiți sunt îngălbenite de la nicotină. Omul se uită la mașina de scris de lângă ea.

– Hermes 3000. Aveți gusturi bune. Un model foarte trainic. O să vă slujească o sută de ani. Ce computer din ziua de azi rezistă o sută de ani?

Oare știa că i se virusase laptopul? Sau era o întrebare pur retorică? Omul se aplecă și începu să meșterească ceva la mașina de scris, cu atâta delicatețe de parcă era vorba de un ceas elvețian. Avea mișcări foarte agile, în pofida degetelor butucănoase.

– Uitați-vă. Ca să deblocați carul, nu trebuie decât să-l împingeți spre dreapta. Știți cum se mută opritoarele laterale, nu? Știți să reglați ghidajele? Să-i schimbați panglica? La modelul ăsta aveți nevoie de panglică Elwood.

Era evident că nu știa să schimbe panglica și să ajusteze cursoarele și să mute opritoarele. Și, mai mult decât atât, nici măcar n-avea de gând să învețe. N-o pasionase niciodată scrisul. Fotografia era modul ei de exprimare.

Juno se duse la altă mașină de scris și-și trecu degetele peste tastatură. Aceasta era mai mică decât modelul Hermes și mult mai potrivită, sub toate aspectele. Învelișul negru era lucios ca un stilou, părea lustruit cu piele, încât strălucea ca un Mercedes nou-nouț.

– ăsta-i modelul Underwood portabil. E din epoca jazzului, din anul 1931.

– Cât costă?

Bătrânul își umflă obrazii și examinează mașina prin lentilele groase. Cugetă un răstimp destul de îndelungat la întrebarea ei, încrucișându-și brațele pe piept și lovindu-se ușor cu palmele peste torace, de parcă ar fi vrut să se încălzească. Juno scoase

un oftat. Nu stătuse niciodată prea bine la capitolul răbdare, iar așteptarea o scotea din sărite. Doar era într-un magazin, nu? Unde se vindeau lucruri. Iar tipul ăsta se purta de parcă i-ar fi cerut ceva nemaiauzit. De parcă voia să-i smulgă inima din piept.

– Mașina asta a aparținut unei doamne cu totul speciale. A fost destul de faimoasă la vremea ei.

Fără îndoială că avea de gând să-i ceară un preț piperat și trăgea de timp ca să se hotărască asupra sumei.

– Oare am auzit de ea?

– O chema Cordelia Capel.

Numele i se păru cunoscut. Îl asocia cu o paletă de culori gălbui-cafenii și cu o senzație pe care i se părea că o trăise în casa bunicii ei. Cu un teanc de reviste *Life*. Cu un parfum de lavandă și lemn de santal.

– A fost ziaristă. De școală veche. A scris reportaje despre războiul din Europa înainte să se mute aici.

Juno simți brusc că i se trezește interesul. Se hotărâse deja să cumpere mașina de scris, ca obiect de decor. Ar fi dat o notă de rafinament apartamentului; avea de gând s-o pună pe masa pe care Dan își ținuse, până nu demult, toate statuetele și bucățile de sticlă și sculpturile de bronz care-i atestau succesele teatrale. Acele trofee erau primul lucru pe care îl vedeau musafirii când intrau în apartament, așa încât se declanșau numaidecât discuții pe marginea lor; însă de-acum încolo, musafirii lor – *ai ei*, de fapt – aveau să vadă o mostră de istorie pe masa aceea. Faptul că mașina aparținuse unei jurnaliste semifaimoase era un subiect perfect pentru deschiderea conversației. Juno se întrebă dacă nu era cu putință ca o mașină de scris să păstreze ceva din procesul creativ – o urmă fantomatică a persoanei care o folosea în trecut.

– Femeia asta, când a sosit aici, a spus că nu mai vrea să pună niciodată piciorul în Europa, după grozăviile la care a asistat. Lucru trist, dacă te gândești că toată familia ei se trăgea de-acolo. Asta înseamnă că nu i-a mai văzut niciodată pe ai ei.

– Ce îngrozitor! Fratele meu locuiește în Anglia și nu-mi pot imagina cum ar fi să nu-l mai văd niciodată. Dar cred că pe-atunci lucrurile stăteau altfel. Era mai greu să călătorești...

Juno făcu o pauză, întrebându-se cât mai trebuia să discute banalități.

– Deci e de vânzare?

Bătrânul continua să șovăie.

– Știți, ați putea găsi o mașină care să arate mai bine decât asta. Aș zice că o Olivetti i s-ar potrivi de minune unei doamne ca dumneavoastră. Am unul foarte șic acolo.

Juno se simți cuprinsă de înverșunare.

– Dar mie asta îmi place.

– Modelul ăsta nu-i cel mai performant. Dacă-l luați pe Hermes 3000, mulți oameni o să vă spună că e cea mai bună mașină de scris din toate timpurile.

Juno se îndârji și mai tare. Maică-sa îi spunea mereu că e încăpățanată. Asta o oprise să plece cu Dan în LA, preferând să sufere de una singură în apartamentul ei din New York.

– Nu vreau un Hermes. Îmi place asta. Mă simt atrasă de ea în chip inexplicabil...

Vocea începu să-i tremure.

Bătrânul o privi printre gene. Avea o privire pătrunzătoare, care o puneă în încurcătură, dar părea să fi luat o decizie, căci îi spuse:

– Aveți dreptate, are ceva special. Haideti un pic în spate, să vă arăt.

Luă mașina de scris și o duse în fundul magazinului, așezând-o pe un banc de lucru plin cu tastaturi, rotițe, panglici și manete. Un bărbat mai tânăr stătea aplecat deasupra mesei, scoțând măruntaiele unei Corona care zăcea ciopârțită, cu tastatura desfăcută și cu componentele împrăștiate în jur.

– Mă numesc Joe Ellis, apropo. El e fiul meu, Paul.

Bătrânul îi luă mâna și i-o scutură. Fiul său dădu din cap în semn de salut.

– Eu sunt Juno Lambert.

– Ei bine, doamnă Lambert, modelul ăsta are și cutie. Uite-o aici.

Scoase de sub masă o servietă pătrătoasă și grea, din piele neagră, ușor decolorată și plină de pete. Dinăuntru ei răzbătu un miros greu de mucegai, însoțit de o boare slabă de parfum.

– Când ne-am uitat înăuntru, am găsit asta.

Era un plic cafeniu, din care omul scoase un bloc de coli de hârtie gros de vreo șapte centimetri, ușor îngălbenit.

– Ce-i ăsta?

– Mie mi se pare că-i un roman.

Juno examinează blocul de hârtie cu atenție. Erau vreo o sută cincizeci de pagini scrise la mașină doar pe o parte. Nu era niciun titlu, doar o dedicație pe prima pagină.

Pentru Hans. Iartă-mă.

– Credeți că l-a lăsat aici cu bună știință?

Domnul Ellis ridică din umeri.

– Miss Capel avea aproape o sută de ani când a murit. Cine știe ce gândesc oamenii la vârsta aia? E clar că-și pierd memoria. Presupun că a uitat de el.

– Pot să mă uit?

Juno luă manuscrisul și-l răsfoi. Paginile erau roase pe margini și aveau colțurile vălurite, ca frunzele uscate.

– Am aruncat și eu o privire, adăugă domnul Ellis. N-a apucat să termine romanul. Pe de altă parte însă, nu toate poveștile sunt simple, cu cap și coadă. Nu toate au un deznodământ limpede conturat. Poate-o fi una dintre poveștile alea care te lasă să-ți imaginezi tu sfârșitul, nu ți-l oferă pe tavă.

– Doamna asta ați zis că a fost jurnalistă. Oare ce-o fi determinat-o să scrie un roman?

– Poate că în sfârșit a avut timp pentru asta. Din câte știu eu, jurnaliștii sunt mereu pe fugă – au tot timpul de consemnat evenimente mondene sau războaie sau chestii politice. Presupun că ficțiunea e un proces mai încet. E ca o rocă ce se formează în timp, nu se naște cu grabă.

– Dar familia ei? N-ar trebui să intre romanul în posesia lor?

– N-are pe nimeni aici, din câte știu eu. Avem mașina asta de vreo doi ani și ceva. Am primit-o în urma lichidării bunurilor dintr-o casă. Din păcate eu nu eram în oraș atunci – eram plecat la Washington, ca să examinez un Sphinx din 1913, aflat într-o stare impecabilă, din câte-mi amintesc –, așa că fiul meu a cumpărat-o și abia seara am apucat s-o studiez. I-am spus lui Paul chiar atunci că manuscrisul s-ar putea să aibă valoare pentru cineva, așa că Paul a sunat la firma de lichidări, dar n-au fost interesați. Ne-au sugerat să-l aruncăm la gunoi.

– Ce urât din partea lor!

– Exact așa am spus și eu. L-am păstrat de atunci.

– Oricum ar fi, e un lucru valoros; dacă a muncit cineva atâta la el, merită să...

Juno ezită o clipă, aruncând o privire la manuscris.

– Nu știu ce merită, dar indiferent dacă sunt niște memorii sau un roman, dacă te gândești cât timp i-a luat să-l scrie, merită măcar să fie citit.

Un zâmbet slab, de satisfacție, se așternu pe fața arsă de soare a bătrânului.

– Mă bucur că gândiți în felul ăsta.

Luă un plic de pe masă.

– În servietă mai erau și niște articole scrise de ea. Poate doriți să le citiți și pe astea. Din păcate, nu acceptăm plata cu cardul. Doar cu cecuri sau în numerar.

Capitolul 2

JUNO ÎȘI croi drum prin mulțimea de oameni de pe stradă și se îndreptă spre stația de metrou. Soarele amiezii se reflecta orbitor în clădirile de oțel și de granit și deja începea s-o doară brațul de la servietă. Cum reușeau jurnaliștii de modă veche să care obiectele astea peste tot? I se făcu dor de laptopul ei, ușor ca un fulg. Apoi își aminti că, în clipa de față, îi era la fel de util la scris precum un fulg.

APARTAMENTUL EI era situat într-o zonă excelentă – în Upper East Side, la două blocuri de parc –, dar ăsta era cam singurul lui avantaj. Cele trei camere înguste erau total neîncăpătoare pentru lucrurile agonisite de-a lungul anilor și numai adoptarea unui stil de viață strict minimalist îl putea face locuibil. Din fericire, Juno apelase la soluții clasice simple – pereți albi, podele de lemn acoperite cu covoare în nuanțe calde – ca să-și etaleze puținele obiecte la care ținea: o oglindă florentină de mărimea unui stat de om, un fotoliu de piele, biroul Regency rămas de la mama ei.

Și patul matrimonial, cu așternuturi albe ca neaua, netede și impecabile, ca un tort de nuntă neînceput.